

Disney
Doamna
și VAGABONDUL

Era Ajunul Crăciunului, iar zăpada proaspăt căzută făcea ca totul să strălucească feeric în lumina felinarelor.

Ferestrele viu luminate râdeau a sărbătoare, în timp ce beteala și globurile colorate își găsiseră locul, cumiți, în copacii din jurul caselor.

– Crăciun fericit, draga mea! spuse Jim Dear, întinzându-i soției sale o cutie mare, cu dungi roz.

De sub capac își iți capul o cățelușă drăgălașă, din rasa cocker spaniel, care avea legată în jurul gâtului o fundă mare roșie.

– Vai, ce drăgălașă e! exclamă Darling, îmbrățișând-o. O s-o cheme Lady.

Jim și Darling o iubeau nespus de mult pe Lady.
O mângâiau și o alintau tot timpul, și-i dădeau
voie să se culce în dormitorul lor.

Micuța putea să intre și să iasă oricând din casă, iar când era afară, alerga voioasă după vrăbiuțe sau stătea la taifas cu câinii vecinilor.

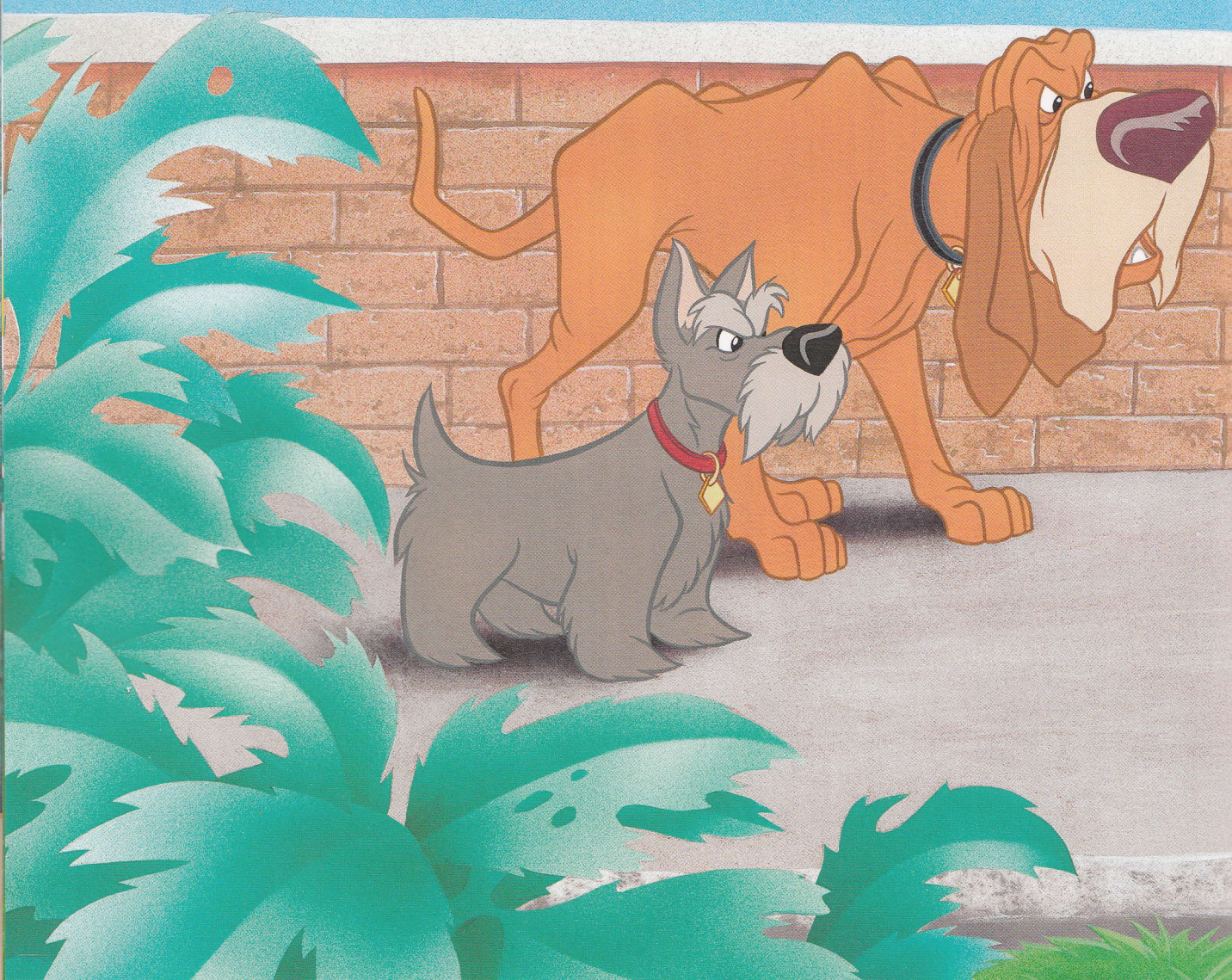

Când împlini șase luni, Lady primi în dar o zgardă cu medalion, pe care era gravat numele ei. Plină de mândrie, cățelușa le arată zgarda vecinilor ei Jock, terierul scoțian, și Trusty, copoiul.

– E o doamnă în toată firea, își dădu seama Jock.

Nu toți cățeei erau la fel de norocoși ca ei trei. Unii trăiau pe stradă și erau adesea urmăriți de hingheri. Din fericire, aceștia aveau un prieten care le sărea întotdeauna în ajutor, un maidanez căruia i se spunea Vagabondul.

Într-una din zile, trecând prin cartier, Vagabondul îi auzi pe Jock și Trusty spunându-i prietenei lor că Jim Dear și Darling așteaptă un copil.

– Ce este un copil?
întrebă Lady.

– Un dezastru, asta e!
Ai să vezi că viața ta
fericită o să se schimbe cu
totul, spuse Vagabondul.

– Nici vorbă, mârâiră
Jock și Trusty. Toată lumea
știe că oamenii sunt cei mai
buni prieteni ai câinilor.

Dar Lady era îngrijorată.

